

fibdigt i den ene eller den anden Retning. Denne vanskelige Opgave ere vi ganske vist i nærværende Tilfælde ikke istand til at løse paa en fuldkommen tilfredsstillende Maade; thi vore Forhold ere ikke saaledes ordnede, at vi ere istand til at indføre en Institution, der fuldstændigt kan beskytte Friheden, naar man ligesaa fuldstændigt vil opretholde Ordenen. Naar Friheden i Communen ikke skal lide Skade ved en urigtig Anvendelse af den Magt, der skal opretholde Ordenen, nemlig Politimagten, saa bør denne Magt ikke staae udelukkende under Statens Herredømme, men Communen maa ogsaa have en væsentlig Indflydelse derpaa. Saaledes som vore Communer endnu ere udviklede, kunne vi ikke vente eller fordrø, at Politiet skal blive det, som det bør være; det Maal, vi skulle have for Øie, maa derfor være en fuldstændig fri, communal Indretning. Der er oftere sagt, ogsaa i Motiverne til Lovudkastet, at Politiet i sit Væsen er en Statsindretning, men paa andre Punkter, navnlig hvor der er Tale om Udgifter til Politiet, der seer man, at baade Justitsministeren og Indenrigsministeren dog finde, at det har endog en overveiende communal Betydning. Vi kunne ganske vist ikke endnu fordrø, at Politiet skal indordnes under Communalbestyrelsen; men hvad jeg troer, vi under alle Omstændigheder kunne og bør fordrø, det er, at Politiet ikke udelukkende bliver et Middel i Statsmagtens Haand, men at der i denne Henseende maa finde en Samvirken Sted mellem Communen og Statsmagten, naar Politiet skal være istand til at opfylde sit Formaal, nemlig Ordenens Opretholdelse, saaledes at det ikke skal skade det andet Formaal, der er ligesaa vigtigt, nemlig Frihedens Opretholdelse. Borgeren maa i Communen see et Forbillede paa, hvad han selv bør være, og enhver enkelt Borger maa være gjennemtrængt af den Overbeviisning, at han ikke alene er Frihedens, men ogsaa den offentlige Ordens Vogter. Dette Forbillede skal han have i Communen, og derfor skal Communen ikke alene staae som Frihedens Vogter, men ogsaa som den offentlige Ordens Vogter; men for at den skal kunne være det, maa Politiet ikke udelukkende være en Statsinstitution, men derimod baade en communal og en Statsinstitution. Jeg troer

derfor, at det, vi for Øieblikket bør have for Øie, er at optage i Loven en Bestemmelse, som sigter til, at den øverste Politimagt i Communen kan blive bragt tilveie ved en Overeenskomst mellem Statsmagten og Communen, og det har derfor gjort mig ondt at see, at den høitærede Justitsminister, hvis Fortjeneste af dette Lovudkasts suare Frembringelse jeg iøvrigt villigt anerkjender, temmelig bestemt har modsat sig dette Forslag, der i saa Henseende er udgaaet fra en Deel af Communalbestyrelsen. Jeg erkjender fuldkommen, at den Form, hvori Forslaget fra Borgerrepræsentationens Side er fremkommet, maagsee ikke er den heldigste, da Borgerrepræsentationen først havde foreslaaet, at det skulde være efter en Betænkning af Borgerrepræsentanterne, og senere, at det skulde være efter en ligefrem Indstilling fra dem, at Regjeringen skulde udnævne Politichefen. Jeg troer, at dette var at gaae for vidt, idetmindste for Øieblikket; men derimod vil jeg henstille, om det ikke skulde være rigtigt og fuldkommen betryggende for Statsmagten, at Indstillingsretten til Besættelsen af Politiets høieste Post bliver overladt til den samlede Communalbestyrelse, altsaa ikke alene til Borgerrepræsentationen, men til denne i Forening med Magistraten, hvori der jo sidde Borgermestere, der vel ere udnævnte af Borgerrepræsentationen, men med kongelig Sanction, og i hvis Spids staaer en af Kongen udnævnt Embedsmand, nemlig Overpræsidenten. — Jeg troer, man bør komme dertil, at Overpræsidenten kommer til at staae over det Hele, og saaledes ogsaa over Politiet, men ikke, som der er forlangt, sidsordnet med dette. Naar saaledes Politiets øverste Chef bliver udnævnt ved en Samvirken mellem Communalbestyrelsen og Statsmagten, vil baade han og det Corps, der kommer til at staae under ham, have en ganske anden Betydning i Borgernes Øine, end naar han bliver udnævnt udelukkende af Statsmagten. Politiet vil derved nyde en ganske anden Tillid, og hvad der er det Vigtigste, det vil have den moralske Støtte, som intet Politiet, om det er nok saa godt ordnet, kan udbære hos Befolkningen. Der er i Loven udeladt Alt, hvad der angaaer Begrænsningen af Politiets og Politichefens Myndighed, og i nær-